

СЛЪНЦЕ И ВЪТЪРЪ

СЦЕНКА

ЛИЦА: Голѣмъ Сѣчко
 Малѣкъ Сѣчко
 Баба Марта

Селски прустъ, на разсѣмване. Огънятъ на догаряне.

Баба Марта дрѣме надъ огнището, поразбутва отвреме на време главнитѣ и врящето съ бобъ гърне и пакъ заспива. На одъра лежатъ нейнитѣ десетъ братя.

Единадесетиятъ влиза, наметнатъ съ кожухъ, цѣлъ побѣлѣлъ отъ снѣгъ.

Голѣмиятъ Сѣчко (влиза). Добро утро, сестро!

Баба Марта. Далъ ти Богъ добро, братко. Съмна ли?

Голѣмиятъ. Разсѣмва. Ти все край огъня. Бдишъ да не угасне, а?

Баба Марта (става). Ами какво. Вие сте ми като деца, бате.

(Покрива отвилитѣ се братя).

Голѣмиятъ. То безъ тебе... за живѣне не ни биваше, сестро, ами току Господъ да ти помага, че ни отгледа.

Баба Марта. Хайде стига сега. Кой каквото прави, за себе си го прави, за душата си. Чакай да събудя азъ Малѣкъ Сѣчко, че сѣмва вече. (Бута го). Хайде ставай, Сѣчко, ставай, че бате ти се върна, кой ще бди навънка?

Малѣкъ Сѣчко (рѣмжи). М м... ж ж не ща... Спи ми се.

Баба Марта. Е, нѣма що — редъ ти е. После пакъ ще спишъ. Хайде, хайде... че хората се разшаваха вънка.

Малкиятъ (скача). Тѣй ли? Чакай тогазъ да ги питамъ азъ тѣхъ на кжде отиватъ безъ мене? Студено ли е, бате?

Голѣмиятъ. Че... студеничко, братко. Но Йордановитѣ и Ивановитѣ студове бѣха по-лоши, ама минаха.

Малкиятъ. Какво? Минаха ли? Чакай да ти покажа азъ тебе какво се казва студъ! Надува устни и духа. Брр... фууу.

Баба Марта. Ти отъ тука почна, Сѣчко, че какво остана за вънъ, не знамъ!

Малкиятъ. Знаешъ ли какво, сестро. Азъ ще направя тѣй, че както къкри гърнето на огнището, отъ едната страна да ври, а отъ другата да замръзва.

Баба Марта. Брей лютъ братецъ, брей! Не е шега работа. Защо го викатъ Малѣкъ Сѣчко, нали затуй?

Малкиятъ. Ще видишъ, како.

Голѣмиятъ. Ти гледай по-кротичко, братко, карай, тѣй е по-добре. Ти не гледай мене: азъ застилаамъ полята и нивята съ снѣжна покривка, да се топлятъ и растятъ отдолу хранитѣ.

Малкиятъ. Не му гледамъ азъ ни нивя, ни жита. Ще се развихря и набѣснувамъ — то ми стига.